

Un any liquidant l'oposició interna

Lerma, l'amo

Amb la destitució del conseller Blasco ha finalitzat un any de purga oficial contra la dissidència a l'oficialisme socialista, que al País Valencià sucursalitza el president Joan Lerma.

El 28 de desembre, Sants Innocents, el president de la Generalitat valenciana, l'honorable **Joan Lerma**, tractava d'explicar a un hemicicle convuls i expectant els motius governamentals pels quals descavalcava de la Conselleria d'Obres Públiques el seu màxim titular, **Rafael Blasco i Castany**. Eren les cinc en punt d'una vesprada plujosa i pràcticament cap grup representat a les Corts es va creure les raons que, cronomètricament, no duraren més d'un minut.

Amb tan brevíssima informació —«em costa pensar que vostè no en té més», li va criticar el diputat nacionalista **Pere Mayor**—, el secretari general dels socialistes valencians intentava, amb cara d'estudiant suspès, passar l'examen de la Cambra, apel·lant a la lluita anticorrupció «caiga quien caiga».

Però Lerma no va convèncer ningú. Després de les promeses —«dimissió de tots els responsables implicats, per a la normalització de la vida pública i la credibilitat del Consell»— la bateria parlamentària va dividir purament i clarament una nova purga de partit i una ofensiva militar del lermisme, que decidia reciclar el govern autonòmic, llewant l'enemic Blasco, provocant crisi institucional i situant, sobretot, una barrera entre ell i les investigacions que condueix el fiscal en cap del Tribunal Suprem Valencià, **Enric Beltran**. «Ha utilitzat vostè les institucions per a rentar la roba, per a la seua guerra. Està tapant la corrupció», van dir al secretari-president des d'Unió Valenciana.

S'havia complert un any ben dur, però satisfactori per al corrent majoritari i oficial del PSPV, el *lermisme*. Entre la nit de nadal de 1988 i la de cap d'any de 1989, els delegats d'**Alfonso Guerra** al País Valencià van biodegra-

dar el partit del carrer Albacete de tot quadre incòmode, amb la liquidació de qualsevol heterodòxia. L'ex-alcald de València, **Ricard Pérez Casado**, va caure en la matança al desembre de fa un any.

MONOPSOE

Lerma és ja l'amo absolut de la maquinària política i institucional del PSOE valencià. L'home del barri Marítim que va figurar com a conseller de Treball de l'ex-president **Josep Lluís Albiñana** —un altre defenestrat del socialisme rebel, ara en files d'UPV— i que ocupà la direcció del Consell el 1983, ha intentat des d'aleshores construir un partit monocolor i, per reflex, una Generalitat fotocopiada. Ha costat molt de temps, però tot assegura que la dècada dels noranta s'inaugura amb un PSPV-PSOE amb famílies polítiques totalment desarmades i en retirada obligatòria. Contra el pluralisme i la discrepància de **Cebrià Ciscar**, **Rafael Blasco** i altres, el monopartit.

Cada congrés i cada succés important en la vida pública valenciana ha estat aprofitat per Lerma i la seua *fontaneria* per a donar un pas endavant en la liquidació política del contrari. Les denúncies tramitades per la directora general d'Obres Públiques, **Blanca Blanquer**, càrrec de confiança i segona a bord en la Conselleria de Blasco, qui es va fer ressò de les presumptes irregularitats comeses en la requalificació i oferta negra de terrenys a empresaris de Calp, presumptament per alguns dels funcionaris de la COPUT, ha servit al president-emperador per a quadrar el partit i arraconar per molts anys el blasquisme, en una operació de sanitat política de l'aparell que començà molt abans. Un per un cada discre-

pant de Joan Lerma-Alfonso Guerra **Benegas** ha vist minvar el seu poder terrenal o allunyar-se a Madrid o prop de casa per evitar la temptació de la crítica.

El III Congrés socialista valencià liquidà a Benicàssim les visions polítiques d'**Alfons Cucó**, avui senador i *alcalde* de la Comissió del Cinquè Centenari, qui aliat aleshores amb l'actual vice-president de les Corts, **Vicent Soler**, en el següent congrés ja no va disposar ni de la targeta de delegat. Aquest congrés, el quart, celebrat a Alacant l'abril de 1985, va ser la gran ocasió renovadora: l'actual president del partit i de les Corts, **Antoni Garcia-Miralles**, gran sucursal de Guerra al PV, havia teixit una esperança de canvi per a l'executiva amb una fràgil aliança que comptava amb l'ex-conseller de Cultura, **Cebrià Ciscar** i amb l'ex-conseller de governació i quadre fort del PSPV a les comarques del nord, **Felipe Guardiola**. Altres tres homes prestaven suport a aquests tres: **Antoni Asunción** des de la presidència de la Diputació de València; **Antoni Fernández Valenzuela**, des de l'homònima d'Alacant; i **Ricard Pérez Casado**, emparat a l'alcaldia de València.

Però Miralles i el pacte canviaren de mans, i finalment Joan Lerma aconseguí la secretaria general gràcies al primer i el ciscarisme obtingué només —encara que amb molta força en la base— la vice-secretaria. La gosadia reformista va anar pagant-se per cada un dels membres destacats a poc a poc.

Guardiola havia dit: «tot el món sap com comença aquest Congrés, però no com pot acabar». I, efectivament, el final del candidat Guardiola fou un acte inesperat i exemplar del lermisme. De portaveu parlamentari del Grup Socialista, conseller de Governació, vice-

De baix a dalt: Lerma, el senyor incontestable. Felipe Guardiola, de superconseller a vocal de base. Rafael Blasco, de la COPUT a la Ribera Alta. Manuel Rivas: Lerma el va gastar i després se'n va desfer.

president del Consell i diputat inqüestionable per Castelló, l'advocat Guardiola passà a ser simple vocal de l'executiva i diputat de farciment. Josep Asensi el va substituir a les Corts, i a la primera crisi del govern el va baixar de la cavalleria consellista. Paradoxalment, i per a escarni de dissidents, Guardiola va ser el 28 de desembre la veu de Lerma a les Corts: «S'ha pres l'eixida de la prudència, de la transparència, l'agilitat i la fermesa», comentà justificant la purga de Blasco.

Un altre opositor permanent, l'ex-president de la Diputació de València, **Antoni Asunción**, un coronel de Ciscar, va acabar anys després a Madrid, de director general de presons i home fort de la reinserció d'ETA, al servei de Corcuera. El mateix conseller de Cultura, Cebrià Ciscar, va ser enviat a Madrid com a primer diputat per Valèn-

cia i la seua Conselleria, recentment desmantellada de fidels. Sota les ordres del nou conseller, **Antoni Escarré Esteve**, biòleg, l'ecologia de l'organigrama ha fet saltar quasi totes les direccions generals. Per ordre de Lerma han estat destituïts el director del Patrimoni, **Enric Cuñat**; el de la Joventut, **Enric Soriano**, substituït per un obedient de les Joventuts Socialistes, l'etern **Joan Calabuig Rull**; el secretari general de la Conselleria, **Josep Antoni Ivars**, i el màxim responsable d'Esports, **Manuel Ortiz Serra**. Encara poden saltar-ne més. Guerra va donar l'ordre, i ara el conseller més antic i més oposat a Lerma espera a la Carrera de San Jerónimo millors temps de batalla. Tant a ell, com al seu incondicional **Antoni Asunción**, se'ls regala el caramel d'un Ministeri des del govern provisional de Moncloa-Ferraz.

¿UNITATS TÀCTIQUES?

Si al IV Congrés **Manuel Rivas** va ser elegit supersecretari d'administració i finances en l'executiva del PSPV, l'ex-director general de Treball va fer mal fet d'aliar-se amb el ciscarisme al congrés posterior. Lerma el condemnà a l'ostracisme i el va vendre públicament com a home de palla de negocis privats.

La *fontaneria* s'encarregà ni més ni menys de donar compte a través de la premsa d'una sèrie d'empreses amb una presència directa o contactada de Rivas que, en realitat, havien estat operacions conduïdes des del carrer d'Albacete, la seu socialista, per condicionar i crear depòsits a la caixa forta del PSPV. Rivas actua ara com a portaveu de Democràcia Socialista i militant fort de Ricardo García Damborenea al País Valencià, conservant el carnet i un lloc

amb calçador al Federal. Esquerra Socialista i el seu líder **Vicent Garcés** han mantingut converses amb ell per tal d'aproximar postures crítiques davant del pròxim congrés, a celebrar abans d'acabar 1990.

Aquesta podria ser l'estratègia dels heterodoxos: un reagrupament tàctic de tots a fi de combatre l'omnipresència lermista a les comarques i l'avanç de l'aparell. A l'Horta Nord, un principi d'acord ja funciona i militants de Garcés i d'**Eduard Montesinos** —director general de Treball, representant dels *wallesistes* o ugeters i contundent opositor al ciscarisme— van aconseguir que **Francisco Ruiz** guanyara la secretaria general de la subcomarca contra el representant oficial, **Leonardo Margareto**. Lerma té descontent Montesinos, a qui l'agradaria tenir força suficient per a reintegrar-se a l'executiva nacional del PSPV, que ha aconseguit també arraconar l'aparell que encarna **Leonardo Picher**. Els pactes poden ser, però, massa febles: Esquerra Socialista té ben difícil la pròpia integritat més enllà del VI Congrés, on els dirigents estatals, **De la Rocha** i **Santesmases**, ja profetitzen la seua condemna a la rabiola. Alertats també per l'abandonament de molts històrics del socialisme crític i un bon grapat d'afiliats de base del PSC-PSOE.

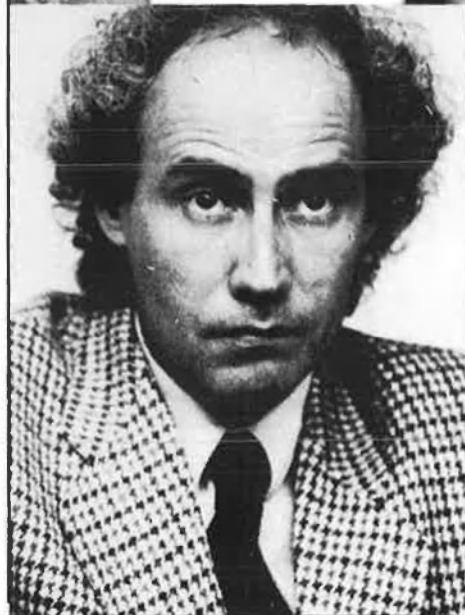
Lerma ha sabut quadrar les files del partit, fins i tot gràcies a inflar i desinflar el Consell segons les seues necessitats. Així va sumar les conselleries de

Presidència i Interior deixant fora Blasco, que ocupava la primera, i Guardiola, que era responsable de la segona. Amb la Conselleria d'Antoni Escarré, Lerma farà ara tot el contrari: una divisió en dos per a eradicar definitivament el pòsit del ciscarisme menor que encara perdura.

La cacera contra el blasquisme arriba també a la seua infanteria. Igual que el ciscarisme ha vist evaporats els seus directors en la Conselleria més nombrosa, en la COPUT: **Blanca Blanquer**, **Fernando Úbeda** i **Carmen Olmos** esperen, amb els calaixos buidats, destinació. **Eugenio Burriel**, el nou titular, amb experiència antiterrorista com a ex-delegat del govern, reclutarà entre el personal fidel el seu propi exèrcit de directors. Més tropa lermista.

Mentrestant, Blasco, l'home que aguillotina Pérez Casado com a flac favor a Lerma —Casado es va oposar, entre d'altres intervencions urbanístiques, a requalificar per a un projecte especulatiu terrenys protegits de Rafal·lell i Vistabella, a València— es veu, ara per ara, obligat a congelar qualsevol matís crític i castrat de poder i de funcionaris, a replegar-se al seu feu, la Ribera Alta, al costat dels seus germans, **Francisco**, l'alcalde d'Alzira i president de la Diputació (sempre una institució aliena al poder lermàtic) i de **Jordi**, gran capità del blasquisme en l'executiva comarcal. Tots esperen temps més favorables.

Ismael L. Belda

Calp Connection

L'alcaldessa de Calp, la socialista Violeta Rivera, ha volgut en tot moment mantenir-se al marge de la maniobra que ha provocat la destitució de Rafael Blasco com a conseller d'Obres Públiques, tot assenyalant que desconeixia els fets que han ocasionat la denúncia d'alguns constructors de Calp contra funcionaris de la Generalitat per presumpta irregularitat en la declaració de zona urbanitzable a les fal·des del penyal d'aquesta localitat. Segons la denúncia, la Conselleria hauria demanat quatre-cents milions de pessetes a canvi d'atorgar concessions per urbanitzar en les Salines de Calp i la seva

rodalia, zona declarada urbana dins del Pla General, però no urbanitzable. Violeta Rivera, qui manifestava no haver llegit els periòdics quan s'anunciava la possible dimissió de Rafael Blasco, no negava la seva por que l'assumepte esguirara l'Ajuntament de Calp.

Això no obstant, l'alcaldessa reconeixia haver mantingut reunions amb Blanca Blanquer després que la corporació municipal detectara anomalies en els impressos que exposaven l'evolució de les obres al voltant del penyal. D'altra banda, fonts d'Agències Immobiliàries de Calp i dels constructors de la localitat han assenyalat que sempre s'ha

vist amb optimisme el Pla General que defineix les línies d'actuació urbana, i que l'únic perjudicat per la declaració de zona urbanitzable les fal·des del Penyal és la família Benlliure d'aquesta ciutat.

Violeta Rivera també ha estat contundent a l'hora d'afirmar que tot el que ha fet l'Ajuntament de Calp ha estat dins de l'estricta legalitat, negant qualsevol tipus d'implicació de la corporació en un afer que comença a interpretar-se com una maniobra política.

Salvador Enguix